

I Det Radikale Venstres egen skitse til reform af teaterområdet, som vi fremsætter snart, foreslår vi, at DST får status som landsdelsscene, og derfor er vi også imødekommende over for Socialdemokraternes forslag, men man kan godt overveje visse finjusteringer, som vi gerne vil have diskuteret nærmere i Kulturudvalget under behandling af forslaget.

Kl. 19.50

For det første: Vedrørende egenindtjeningskravene foreslås det, at kravene til DST om egenindtjening sænkes til niveauet for landsdelsscenerne fra 47 pct. til 27 pct. Hvis denne sænkning blev mindre drastisk, ville forslaget blive mere overkommeligt.

For det andet: Hvis vi øger bevillingerne til DST, skal vi også have den regionale fordeling af kulturmidlerne for øje. Spørgsmålet er, om det vil medføre en uheldig regional skævvridning af teaterudgifterne.

For det tredje og sidste: Man kan også se på de andre interessenters bevillinger til DST. Spørgsmålet er, om DST overhovedet skal være et kommunalt anliggende fremover, eller om det måske var en mere oplagt opgave for de nye regioner.

Vi ser altså gerne en omfattende revision af teaterområdet, og vi er imødekommende over for Socialdemokraternes intention om at finde en løsning for DST-teatrene, men der er flere spørgsmål, vi gerne vil have afklaret i forbindelse med udvalgsarbejdet.

Søren Søndergaard (EL):

Vi støtter det her beslutningsforslag om at tilføje teatrene under DST flere penge. Vi synes, det er godt, positivt og tiltrængt, og vi gør det ganske uagtet, at vi jo også var med til at indgå en 4-årig aftale om 6 mio. kr., idet vi opfatter de 6 mio. kr. som penge, der var øremærkede til nogle bestemte formål: moderne dans, åbne scener osv.

Det er klart, at hvis man fra regeringens side siger, at det jo er et forligsbrud, så må vi jo tage en diskussion i forligskredsen. Det ændrer ikke vores holdning til, at der skal flere penge. Hvis der var et flertal, så måtte vi jo tage en diskussion i forligskredsen af, hvordan det skal fortolkes. Nu er der ikke et flertal, så det er jo en rent teoretisk diskussion.

Det er jo klart, at det er processen, men det ændrer ikke noget ved, hvordan vi opfatter det. Vi opfatter det på den måde, at der blev givet nogle penge til nogle konkrete ting, og at det selvfølgelig ikke udelukker, at man laver en

mere strukturel forbedring af de pågældende teatres økonomiske grundlag.

Når det er sagt, vil jeg også godt sige, at vi synes, at det er vigtigt at se på teaterområdet samlet. Altså København har ud over DST og privatteatrene også en række små kvalitetsmæssige storbyscener. De små teatre leverer eksperimenterende forestillinger, men det er jo ikke nogen hemmelighed, at de lever livet farligt med en yderst anstrengt økonomi. Dem mener vi også man er nødt til at inddrage, når vi kigger på det samlede billede, og sikre en forbedring af deres vilkår.

DST-teatrene skal have tilført de her små 20 mio. kr., men så må næste skridt også være at styrke forholdene for de små scener i det københavnske teaterbillede.

Strukturkommissionens forslag om en overflytning af mange kulturelle opgaver til kommunerne kan vise sig at være rimelig problematisk for nu at sige det mildt. Vi er naturligvis ikke imod brugerindflydelse, og at aktiviteter og beslutninger rykker nærmere på borgerne, men det, man jo kan frygte, er, at der bliver kamp om de sparsomme midler i kommunekasserne.

En undersøgelse foretaget af to MBA-studerende, Henrik Bachmann og Birgit Sørensen, viser, at kommunerne allerede nu selv betaler 57 pct. af de samlede kulturudgifter i Danmark, og det, der næsten er det mest interessante ved det, hvis de tal holder, er, at både Statens Museum for Kunst og Det Kongelige Teater er medregnet.

Vi kan godt frygte, at den nye struktur betyder stramninger for det frivillige kulturarbejde, og at egnsteatre, regionale spillesteder, musikskoler, lokale museer kommer til at konkurrere om de kommunale midler på en ødelæggende måde, på en måde, som fører til en nedadgående spiral.

Derfor skal man også i det kommunale landkort indtænke den meget store byrde, som DST-teatrene kan være oven i den i forvejen meget anstrengte kommunale økonomi. For at sikre en fortsat kulturel udvikling og langsigtede visioner skal pengene følge med. Det nytter ikke, at strukturændringerne betyder nedlæggelse af de lokalt funderede aktiviteter, og det nytter heller ikke, at staten giver en gratis omgang på kommunernes regning. Så er det faktisk bedre, at DST-teatrene bliver, hvor de er.

Vi er udmærket klar over, at der i kommunerne ligger en stærk bevidsthed om kulturens betydning for kommunernes image og identitet. Der er mange steder en stærk tro på, at kommu-